

بازي والدين با بچه‌ها يكي از وظايف والدين است

15 اسفند 1402

بازي كردن با بچه‌ها از لذت‌بخش‌ترين كارهاي دنياست، غرق شدن در دنياي كودكان هميشه شيرين است. تخيل آنان شخصيت‌هايي را در بازي وارد مي‌كند كه كيف مي‌كنيد. در عين حال ممكن است بعد از ساعتی، بخواهيد بازي را ترك كنيد و باقي كار را به خودشان بسپريد. اما در اين لحظه آنها مانع رفتن شما مي‌شوند، چراكه تازه بازي بهشان چسبيده و مزه بازي با والدين را فهميده‌اند.

بازي والدين با بچه‌ها اساساً يكي از وظايف والدين محسوب مي‌شود. البته مي‌توان اين وظيفه شدن را در بازه زماني نسل جديد در نظر گرفت؛ نسلي كه تازه پدر و مادر شده‌اند و حتماً يكسري وظايف جدا از والدين خود نسبت به بچه‌هاي‌شان دارند. كسي يادش نمي‌آيد 20، 30 سال پيش، پدر يا مادرش ساعتی يا حتي دقايقی از روز را به بازي با آنها گذرانده باشد. اصولاً اين انتظار جزو انتظارات خارج از برنامه بود و پدر و مادرها با خيل و ظايفي كه بر عهده داشتند و تعداد بيشتر بچه‌ها، وقتي براي اين كار نداشتند. اما در اين دوره، جدا از تعداد كم بچه‌ها كه اكثرًا يك يا دو بچه‌اند و علاقه پدر و مادرها به وقت‌گذراني بيشتر با كودكان‌شان، از نظر روانشناسي به شدت توصيه مي‌شود كه والدين با بچه‌هاي‌شان وقت مفيد داشته باشند. اين وقت مفيد را بچه‌ها بايد تعيين كنند كه چه كاري بكنيد و معمولاً انتخاب آنها در بيشتر مواقع، بازي كردن است.

اگر كاري در خانه نداشته باشيد، غذايي روي گاز نباشد، نياز به رسيدگي به خانه و زندگي نباشد، مي‌توانيد بيش تر از زمان معمول براي‌شان وقت بگذاريد و آنها كيف مي‌كنند از اينكه مادر يا پدر نشسته و دل به دل آنها داده و باهاشان بازي مي‌كند. اين طوري است كه شما مثلاً نيم‌ساعت با آنها بازي مي‌كنيد و اين روال هر روزه‌تان است. به محض اينكه به انتهاي تايم نزديك مي‌شويد، بچه‌تان آنقدر سرشار شده كه ديگر نيازي به حضور شما ندارد و اگر شما بازي را ترك كنيد، بهانه‌اي نمي‌گيرد. نکته مهم‌تر اين است كه شما تاثير اين نيم‌ساعت بازي كردن را در كل شبانه‌روز مي‌بينيد. رفتار كودك‌تان آرام‌تر مي‌شود، پرخاش‌اش كمتر مي‌شود، كمتر به شما مي‌چسبد و بهانه مي‌گيرد، شب را راحت‌تر مي‌خوابد و خلاصه او از شما راضي‌تر است.

برای همه پدرها و مادرها سخت است که روزی نیم ساعت فیکس را به بچه‌ها به شکل خالص اختصاص دهند، این غیر از تایمی است که شما برای غذا دادن به آنها، حمام و نظافت آنها، جمع و جور کردن اتاقشان و خواباندنشان صرف می‌کنید. به این زمان می‌گویند Quality Time. در این زمان مفید، کودک‌تان باید بگوید دوست دارد چه فعالیتی بکند، او باید بازی را دست بگیرد و در این نیم ساعت حکمرانی کند. شما همراهش هستید و نظاره‌گر و دوست او محسوب می‌شوید. در این زمان مفید که مختص او است، بکن نکن نداریم، نکته تربیتی نداریم، دعوا و داد نداریم، خلاصه او در این نیم ساعت پادشاه است و شما مطیع. البته که خط قرمزها و قوانین همیشگی خانه رعایت می‌شود، اما در مجموع شما در این نیم ساعت می‌خواهید به او حال بدهید و به سازش برقصید تا سرشار از حس خوب شود. حتما هم به او بگویید که می‌خواهم مثلا نیم ساعت با تو، فقط تو بازی کنم. من باشم و تو. حالا بگو چه بازی دوست داری بکنی. هر بازی که تو خواهی می‌کنیم. با این کلمات به او می‌فهمانید که این زمان را اختصاصی برای تو گذاشته‌ام. حس ارزشمند بودن را با جملات‌تان به او بدهید تا عیش‌اش تکمیل شود. وای به حال روزهایی که وقت ندارید، دیر به خانه رسیده‌اید، سردرد دارید یا آنقدر بی‌حوصله‌اید که نمی‌خواهید کسی سمت‌تان بیاید. این وقت نگذاشتن؛ موقع غذا دادن، موقع حمام کردن، موقع خواباندن خرتان را می‌گیرد. بدقلقی، **پرخاشگری**، نق بی‌خود، بهانه‌گیری بی‌دلیل که از نگاه شما البته بی‌دلیل است، همه را باید به جان خرید. یک جایی می‌لنگد دیگر، او نیازی داشته که برآورده نشده، خودش هم نمی‌داند چرا بدخلق است، اما هست. هر قدر برای‌تان سخت است و نیاز به برنامه‌ریزی دقیقی دارد، سعی کنید این تایم را برای او بگذارید، چون عواقب مثبتش برای شما اگر بیشتر از او نباشد، کمتر نیست. این را بدانید، هر چند تا بچه داشته باشید، همیشه مادر و پدرها محبوب‌ترین همبازی‌های بچه‌های‌شان هستند. فکر نکنید که اگر ده تا بچه بیاورید خودشان با هم بازی می‌کنند و نیازی به شما ندارند. شاید شما با این تصور، زندگی‌شان را جلو ببرید، اما آنها همیشه شما را کم خواهند داشت.

*غزل حضرتی